

Ruth

Lessen uit haar leven en haar keuzes

"Maar Ruth zei: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weer te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven en aldaar zal ik begraven worden; also doe mij de Heere en also doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen scheiding zal maken tussen mij en u" (Ruth 1:16,17).

Wie is er aan de Heere Jezus gelijk? Iemand die Hem niet kent, weet niet wie Hij is. En iemand die net vrede met God heeft gevonden kent Hem toch nog niet, al heeft hij de Heere Jezus leren kennen als Heiland. Zo iemand kent Hem alleen in Zijn werk op het kruis van Golgotha. En toch, hoe belangrijk is dat ook. Het is de grondslag van al het heil dat er is en komen zal. Op grond van dat werk alleen kan een mens tot God naderen. Dus alle mensen die niet in de hel komen, zijn op grond van dat werk tot God gekomen en zullen delen in de heerlijkheid. Op grond van dat werk zullen hemel en aarde teruggebracht worden tot God, zoals Kolosse 1:19,20 ons zegt. En ongetwijfeld heeft dat werk die waarde, omdat Hij het gedaan heeft! De kennis van dat werk kan wel een indruk geven van de Heere Jezus, maar toch is het niet de kennis van Hem persoonlijk. Die kennis krijgt men pas in de gemeenschap met Hem, wanneer ons oog op Hem is gericht en wij met Hem de weg gaan, waardoor wij Hem leren kennen in Zijn leiding, in Zijn openbaring, in alles wat Hij is. Dat hebben wij immers in Joh. 14:21: "Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft zal door Mijn Vader worden geliefd; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren". Daar zien wij waarin wij de Heere Jezus alleen kunnen leren kennen in wat Hij Zelf is: langs de weg van het bewaren van Zijn geboden. Dus alles te doen waarvan we weten dat Hij dat wenst. Vers 23 gaat nog verder: "Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken". Nu, als de Vader en de Zoon bij ons wonen, gaat dat verder dan dat wij met de Heere onze weg gaan.

De Heere beter leren kennen

Maar voor jonge gelovigen is het een wonderbare gedachte, dat ze toch met de Heere hun weg kunnen gaan. En al kennen ze nog maar weinig uit het Woord van God en weten ze nog maar weinig van de Persoon van de Heere Jezus, als de Heere in hun hart ziet dat zij Hem liefhebben (en zoals het Woord zegt, het enige bewijs daarvan is Zijn woord te bewaren, dat wat Hij geboden heeft), dan zal Hij Zich aan hen openbaren, zodat zij Hem beter leren kennen. Het is inderdaad waar dat iemand die werkelijk bekeerd is (dat wil zeggen iemand die zichzelf werkelijk gezien heeft in zijn zonde en zijn ongerechtigheid en daardoor gedwongen werd om naar de Heere te gaan, omdat hij de hel voor zich zag) zal zeggen: Welk een genade, een grotere genade kan er niet zijn! Maar later zal hij zien dat er toch nog grotere genade is. Dat de liefde van de Heere Jezus nog veel heerlijker is dan wij dachten, toen Hij onze zonden vergeven had. Als we zien wat we in onszelf zijn, kunnen we wel zeggen wat we in Romeinen 7 lezen: "Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont". Dan kunnen we niet begrijpen, dat de Heere Jezus ons liefheeft, want Hij kende ons en Hij wist wie wij waren en Hij wist wat we zouden zijn. Hij wist al de daden die we zouden doen en die we nog zullen doen, zolang wij nog op aarde leven. Hij kent al onze gedachten en al de woorden die wij spreken. Als wij de Heere langer kennen, zeggen we: Hoe is het mogelijk dat de Vader ons liefhad, wetende wie we zelf zijn! Zoals Romeinen 8 immers zegt:

"Want hen die Hij tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders" (vers 29). Dan begrijpen wij niet, dat de Heere Jezus ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven, zodat ieder die Hem kent kan zeggen: "De Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven"! Zo iemand mag weten dat de Heere Jezus, toen Hij naar deze aarde kwam, hem of haar voor Zich zag. En dat de Heiland, toen Hij naar het kruis ging, aan ons, aan mij, dacht. Zo iemand kan weten dat de Heere daarom op het kruis moest roepen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten"? Wat dat voor Hem was, de hele diepte daarvan, zullen wij nooit helemaal begrijpen. Dat is te groot, te diep. Alleen de Vader kan dat verstaan. Maar Hij dacht aan ons, aan mij, en daarom riep Hij dat. Daarom kwam Hij in die ogenblikken niet van het kruis af. Inderdaad oneindige genade!

Grotere genade

En toch is er nog een grotere genade, die wij leren kennen als wij kinderen van God zijn. Als we terugzien op ons eigen leven, nadat wij Hem al vijftig of zestig jaren kennen, kunnen we alleen maar verbaasd zijn over het zwakke antwoord dat wij gegeven hebben op de liefde van de Heere Jezus. Als wij zien hoeveel ontrouw er na onze bekering in ons leven is geweest en er telkens nog boze gedachten in ons hart opkomen, dat wij ondoordachte woorden spreken, dat wij vergeten te vragen naar Zijn wil en onze eigen wil doen en zo ongehoorzaam zijn, moeten wij dat als schuld voor Hem belijden en staan wij verbaasd dat Hij ons nog altijd liefheeft en dat Hij nog altijd met ons wil gaan, als wij ons leven Hem toewijden.

Daarover lezen wij in Mattheüs 18. Als een schaap verdwaalt op de bergen (en daar gaat het om gelovigen) zoekt Hij net zo lang tot Hij het vindt om het terug te brengen. Pas als wij geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus zullen wij de gehele omvang van Zijn genade zien, die Hij ons bewees in ons leven op aarde. Omdat wij dan volmaakt zijn, zullen wij Hem volkomen bewonderen. Dan zullen onze harten nooit meer koud zijn, als wij zo rondom Hem zijn. Dan zullen wij ook op een betere wijze kunnen voelen wat Zijn liefde, Zijn genade, Zijn heerlijkheid is. Dan kunnen wij nog beter de woorden van lied 42 zingen:

Wie is Hém gelijk,
zo mild en zo rijk
aan liefde, gena en erbarmen!

(bundel Geestelijke Liederen)

Maar wij zijn nu nog op aarde en daar hebben wij, oudere gelovigen, een voordeel boven de jongeren. Wij moeten met schaamte erkennen dat wij onszelf beter hebben leren kennen in wie wij zijn, maar daar tegenover kunnen wij ook beter zeggen: Wie is Hém gelijk, zó mild en zó rijk.

Zijn wij er?

Ik wil het nu hebben over twee personen die in beeld nog maar kort bij de Heere Jezus zijn, maar die toch zoveel van Hem hebben gezien, dat ze Hem volgen waarheen Hij gaat. Op het ogenblik dat wij werkelijk onze zonden zien en kennis krijgen van de vergeving van onze zonden, is ons hart zo gelukkig, dat we denken: "Nu zijn we er". "Alle, alle mijne zonden heeft Zijn zoenbloed weggedaan". Dan kunnen we niet geloven dat er nog wel eens groot verdriet kan komen, ondanks dat we zo gelukkig zijn. Maar later merken wij dat het toch wel

eens anders kan zijn. Dat ons geluk over de vergeving van onze zonden verdwijnt, want dat is niet in staat om ons altijd gelukkig te houden. Wij raken eraan gewend, dat wij niet meer op weg zijn naar de hel en dan kan ons hart er koud bij worden. Pas dan leren wij beter wie Hij is. Maar dan leren we ook pas goed dat Hij op aarde de Verworpene is. Wij hebben Hem als Verworpene aangenomen, maar dan leren wij de praktische gevolgen daarvan. En daarover lezen wij in 2 Timotheüs 2:3: "Lijd mee verdrukking als een goed soldaat van Christus Jezus. Niemand die als soldaat dient, wikkelt zich in de zorgen van het leven, opdat hij Hem behaagt die hem in dienst genomen heeft".

Het voorbeeld van Paulus

Verder lezen wij van Paulus in vers 9: "Waarin ik verdrukking lijd en zelfs boeien draag als een boosdoener". Daar hebben wij de praktijk van een man, die de grootste zondaar was. Als één de genade van de Vader en de Zoon heeft leren kennen in de vergeving van zonden (als gevolg van het werk op het kruis), dan is hij het. Want hij was de grootste van de zondaren, schrijft hij zelf in 1 Timotheüs 1, geïnspireerd door de Heilige Geest. Maar hem is genade wedervaren. En hij, de grootste van de zondaren, heeft de grootste genadegaven ontvangen, alle genadegaven. Hij werd de apostel van de volken. Hij heeft de kennis van de diepste waarheden rechtstreeks door de Heilige Geest gekregen. Hij werd het middel waardoor wij ze zouden leren kennen. Wie was zo begenadigd als hij? Hij kan het meeste zeggen over wat die genade is.

De heerlijkheid van de Heere Jezus zien

En toch heeft hij nog niet alles gezien van de Heere Jezus en ziet hij nu, in de tegenwoordigheid van de Heere, veel meer. En straks zal hij nog meer zien! Hij verlangde ernaar om bij Hem te zijn en meer van Zijn heerlijkheid te zien. Zoals wij in Filippi 3 lezen, in vers 14: "Eén ding doe ik: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat vóór is, jaag ik in de richting van het doel". Welk doel? Bij Hem te zijn en Hem te zien zoals hij Hem eens gezien had, toen hij op de weg naar Damascus tot bekering kwam en hij Hem zag in de heerlijkheid. Die heerlijkheid die zo groot was, dat hij het nooit vergeten kon. En alles verbleekte bij die heerlijkheid. Zijn wens was, bij Hem te zijn en Hem gelijk te worden, ook moreel. Niet alleen uiterlijk, zoals hij in Fil. 3:21 zegt: "Want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als Heiland verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid".

Moreel aan Hem gelijkvormig

Maar moreel Hem gelijkvormig te zijn, inwendig, gaat verder. Dat wil zeggen, dezelfde liefde tot de Vader te hebben, dezelfde liefde tot gerechtigheid, dezelfde liefde tot heiligheid. Ja, moreel Hem volkomen gelijkvormig te zijn, dat wenste hij. En dat is hij nu boven, nu zijn oog onafgebroken op de Heere Jezus is gericht. Hijzelf heeft het geschreven, ook al voor dit leven op aarde.

In 2 Kor. 3:18 schrijft hij: "Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heere, de Geest".

Het oog op Hem gericht

De Heere Jezus beter leren kennen kan alleen als ons oog op Hem is gericht. En ons oog kan

alleen op Hem gericht zijn, als wij met Hem de weg gaan. Maar die weg is de weg van een verwerpene. Die weg is de weg over het kruis. "Wie het paradijs wil vinden, ga over Golgotha", zegt een oud lied, dat wij, toen ik jong was, vaak zongen. Ik denk dat de dichter van dat lied ermee bedoelde dat men eerst bij het kruis geweest moet zijn om eens in het paradijs te komen. En natuurlijk is dat waar. Maar het gaat veel verder. Wie het paradijs wil vinden, wie straks bij de Heere wil zijn in het Vaderhuis, die moet ook in zijn leven de weg van het kruis gaan. Die moet ook praktisch verwerklijken wat hij in de doop tot uitdrukking heeft gebracht: tot Zijn dood gedoopt, met Hem begraven. Dus ééngemaakt met Hem in Zijn plaats op het kruis. Dat wil zeggen als gestorvene aan het kruis en daarna als begraven met Hem. Zo iemand alleen zal in de heerlijkheid komen. Hoevele gelovigen hebben niet verbaasd gestaan toen zij hoorden, dat wij een plaats zullen krijgen die Abraham en al de gelovigen van het Oude Testament niet zullen krijgen. Dan zeiden ze: "Hoe is dat toch mogelijk?" Wie zal het wagen zich te vergelijken met een man als Abraham, met een man als David, een man als Mozes, de enige die met God gesproken heeft van aangezicht tot aangezicht? En Elia en Mozes verschenen in heerlijkheid op de berg der verheerlijking en spraken daar met de Heere. Waarom krijgen wij dan een betere plaats? Omdat wij met Hem de plaats van verwerping innemen, zoals wij het in de doop tot uitdrukking brachten. Daarom, zegt de Vader, zullen jullie delen in alles wat Hij als Mens, op grond van Zijn werk op het kruis, ontvangen heeft. Daarover lezen wij in Joh. 17:4,5,22 en 23. Daarom zullen wij die heerlijkheid met Hem delen.

De vraag komt tot ons of wij er ons van bewust zijn wat de plaats van verwerping is en of wij bereid zijn die plaats in te nemen? Hebben wij, ouderen, die plaats altijd ingenomen? Ik denk dat niemand van ons, ouderen, volmondig ja zal durven zeggen. Wij weten te goed wie we zelf zijn. Toch zou ik de jongeren willen vragen: "Wil je die plaats van verwerping innemen? Wil je de weg van het kruis gaan om in het paradijs te komen?" Het is de enige weg en het betekent datje de plaats van verwerping moet innemen.

Wat had Ruth gezien?

In Ruth zien wij in beeld een pasbekeerde. Zij had niet veel gezien van het getuigenis. Hoe waren degenen, waarin zij iets zou kunnen zien van de rijkdom van een kind van God (in beeld natuurlijk)? Zij had misschien iets gezien in haar man, in haar schoonvader en in haar schoonmoeder. De vader en de moeder waren mensen met mooie namen, maar in de praktijk verwerklijkten zij niet wat die namen betekenden. De man heette Elimé-lech, dat is "mijn God is Koning". Maar toen er honger kwam, verliet hij het land, het erfdeel, dat God hem gegeven had. Hij verliet Bethlehem, het huis van het brood, daar waar de Heere Jezus eenmaal geboren zou worden, om in Moab te gaan wonen.

Moab was een kind van Lot, maar verwekt bij zijn eigen dochter. Moab betekent "mijn vader" of "welke vader". De Moabieten waren de grootste vijanden van God. God had in Deut. 23:3 van hen gezegd, dat het tiende geslacht nog niet in de vergadering van de Heere mocht komen. En in *dat* land ging Elimélech wonen. O ja, hij zei, als *vreemdeling*. Hij wilde de hongersnood, de beproeving die er in Bethlehem was, ontlopen. Maar dat betekende, dat hij het erfdeel van God, dat hem gegeven was, prijs gaf. Dat betekende, dat hij zijn bloedverwant Boaz, een beeld van de Heere Jezus, verliet en daar ging wonen waar de vijanden van God, de vijanden van het volk van God, woonden. Waarom? Om daar een tijd lang te zijn, om brood te krijgen, want hij dacht dat hij ook daar de tegenwoordigheid van God en het erfdeel van God zou kunnen vinden.

Deel aan de Heere Jezus

Er zijn dingen, die wij bij de Heere Jezus niet vinden: voedsel voor onze oude natuur! Het voedsel dat ons vlees, dat wij nog allemaal hebben, wenst. Dat vinden wij niet bij de Heere Jezus. Hij is juist gestorven om daar een einde aan te maken. Toen wij deel aan Hem kregen, zijn wij met Hem gestorven. Hij stierf onder de slaande hand van God, omdat Hij in onze plaats daar hing aan het kruis en voor ons tot zonde werd gemaakt. Toen wij met onze zonden en schuld tot Hem kwamen, heeft God ons deel gegeven aan het werk van de Heere Jezus. Wij hebben ten eerste deel gekregen aan wat Hij geleden heeft in de drie uren van duisternis, toen God mijn zonden, onze zonden, op Hem legde. Hijzelf heeft onze zonden gedragen in Zijn lichaam op het hout. Het oordeel daarover heeft Hij gedragen. Daarom is er voor ons geen oordeel meer.

Maar Hij moest niet alleen sterven voor onze zonden, maar ook vanwege onze boze natuur. 2 Kor. 5:21 zegt: "Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, omdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem". Daaraan kregen wij ook deel, zodat God ons vanaf dat ogenblik alleen ziet in het nieuwe leven dat wij in de nieuwe geboorte gekregen hebben. En dat is het leven van de Heere Jezus, Bij de Heere Jezus wordt dus niets gevonden van die oude mens. Hij is als Mens op het kruis gestorven en wat het menselijke leven betreft als de gestorvene in het graf gelegd. Hij is daar nu niet meer, Hij is opgestaan. Hij is als de Opgestane in de heerlijkheid. Maar de wereld zag Hem voor het laatst toen Hij in het graf werd gelegd. Wat Zijn positie op aarde betreft is Hij toch daar waar de wereld Hem gebracht heeft, en waar de wereld Hem het laatst gezien kan hebben. Dat is gestorven aan het kruis, verworpen door deze wereld en weggedaan in een graf. Over een gestorvene bekommert men zich niet meer. Dat is Zijn plaats op aarde. En alleen op die plaats kan een gelovige op aarde gemeenschap met de Heere Jezus hebben. Op een andere plaats is de Heere Jezus niet en ziet de Vader Hem niet.

Verlangen

Hier bij Elimélech hebben wij die twee zijden. Het was een tijd van hongersnood, daarom waren zij weggegaan naar Moab. Ruth had de familie leren kennen, maar had ook leren kennen wat het leven in Moab werkelijk was. Haar schoonvader was er gestorven, haar man en haar zwager waren er gestorven. Niets was er overgebleven dan deze twee Moabitische weduwen en hun schoonmoeder Naomi (= Lieflijke). Maar aan het einde van dit hoofdstuk zegt Naomi: "Noem mij Mara" (= Bitterheid). Zij had alles verloren.

En toch zag Ruth dat Naomi iets bezat wat zij zelf niet had. Ze had toch, al was Elimélech, (= mijn God is Koning) ontrouw en ging hij eigen wegen, gezien dat die Koning van veel waarde was. Dat Hij meer was dan de god van de Moabieten. En zij had bij Naomi, ondanks al het verdriet dat ze had en bij al de afwijking die er was, toch gezien dat er iets was dat zij niet had. Dat was wat Naomi vertelde over Bethlehem, hoe het daar was. Dat Naomi, na al het leed dat ze had, toch terug wilde gaan naar Bethlehem, omdat haar hart daarheen trok. Zo had Ruth het gezien.

Mee met Naomi

In beeld was Ruth een ongelovig meisje uit een ongelovige omgeving. Maar één die met een christen in aanraking komt en dan ziet dat die iets heeft, wat zij niet heeft. Dat daar iets is wat vrede voor het hart geeft, iets wat de onrust en de angst voor de dood wegneemt. Iets

wat het hart volkomen bevredigen kan. En zo ging ze met Naomi mee. Haar schoonmoeder was echter helemaal niet zo verlangend om haar mee te krijgen. Hou dichters bij Bethlehem komt, hoe meer ze probeert haar terug te sturen. Wil ze haar naam hoog houden in Bethlehem? Mag het in Bethlehem niet bekend worden, als zij terugkeert, dat haar kinderen Moabietische meisjes getrouwd hebben, waarvan het Woord kort tevoren gezegd had dat het tiende geslacht, dus ook het tiende geslacht van haar kinderen, niet in de vergadering van de Heere mocht komen? Wilde ze dat verhoeden?

Ruth ging mee

Maar dan zien wij Ruth hier. Naomi zei tegen haar: "Zie, uw schoonzuster is weergekeerd tot haar volk en tot haar goden, keer gij nu ook weer, uw schoonzuster na". Maar Ruth antwoordde: "Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weer te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de Heere en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en u". Dat was Ruth. Zij had toch iets begrepen van wat wij zingen:

Wie is Hém gelijk,
zo mild en zo rijk
aan liefde, gena en erbarmen?!

Nee, ze zag niet alleen op het ontlopen van het oordeel. In beeld: zij zag niet alleen dat ze vergeving van zonden kon krijgen. Zij zag meer en begreep ook meer. Zij begreep, dat ze helemaal met Hem verenigd moest worden, dat ze helemaal met Hem de weg moest gaan, ook al was Hij verworpen, ook al was er tijdelijk hongersnood in Bethlehem. Dat begreep ze. Zij zag wat het betekende om met de Heere de weg te gaan, en toch ging ze.

Gedoopt tot de dood van de Heere Jezus

Ik wil **speciaal iets tot de jongeren zeggen**. Wij, ouderen, zijn al langer op de weg en, als de Heere niet gauw komt, zullen wij toch niet meer zo lang op aarde zijn. Maar jullie jongeren, die, als de Heere nog niet gauw komt, nog langer op aarde kunnen zijn, beseffen jullie wat het betekent: gedoopt te zijn tot de dood van de Heere Jezus? Wat betekent Zijn graf voor je? Wat betekent het, om het eigendom van de Heere Jezus te zijn? Nu bedoel ik niet dat je weet wat het voor de hemel betekent. In de hemel komen wil iedereen graag! Maar wat het betekent voor jullie leven op aarde? Heb je nagedacht over de prijs die je moet betalen om met Hem de weg van het kruis te gaan? "Wie het paradijs wil vinden, ga over Golgotha". Je hele aardse leven lang met Hem op Golgotha te zijn? Want Golgotha is de plaats die we hier met Hem hebben. Wij zijn verenigd met een gestorven en verworpen Heiland.

Alleen de dood maakt scheiding

Ruth beseft het wel. Ruth spreekt niet over mooie dingen. Zij spreekt niet over al dat goede voedsel, dat zij in Bethlehem denkt te vinden. Zij spreekt niet over blijdschap, die ze daar als haar deel verwacht. Zij zegt: "Want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan". En vervolgens zegt ze niet: "Waar gij overdag zult zijn, zal ik zijn", maar: "Waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de Heere en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en u". Zij verenigt zich (natuurlijk in beeld), met de gestorven Heiland. Datgene wat in de doop tot uitdrukking

gebracht wordt, heeft zij bewust op zich genomen en wil zij bewust doen. Zij gaat toch met Naomi, een beeld van het overblijfsel, mee.

Op Gods wegen gaan

Zij zegt dus: "Waar gij zult heengaan, zal ik heengaan". Ze zegt niet tegen Naomi: "Waar ik heenga, zult u wel met mij meegaan". Nee, ze zegt: "Waar gij heengaat". Dat is het eerste. Het is een grote, wonderbare genade, dat de Heere soms met mij op mijn wegen meegaat; dat hebben wij gezien in Mattheüs 18. Toen ik afdwaalde op de bergen, zocht Hij mij op. Nee, Hij ging niet tegelijk met mij mee, maar Hij zocht mij op om mij terug te brengen. Hij ging niet met mij de verkeerde weg op en ik ging niet met Hem de weg. Maar toen ik verloren was, zocht Hij mij op. Dat is de éne zijde.

De andere zijde is, dat Ruth hier zegt: "Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan". Hebben wij dat tegen de Heere Jezus gezegd? Is het in jullie hart om dat vastbesloten, met een hart vol liefde, tegen de Heere Jezus te zeggen: "Waar U zult heengaan, zal ik heengaan"? Dat betekent dezelfde weg hier op aarde te gaan die Hij ging! Dat betekent Hem te volgen in Zijn leven hier op aarde, zoals wij dat in de Evangeliën lezen. Maar het gaat nog verder. Het is nu, na Zijn verwerping, nog veel duidelijker. Het betekent met Hem de plaats in te nemen van verworpen te zijn, van niet erkend te worden door de wereld. De plaats met Hem in te nemen in het graf. De wereld denkt niet meer aan Hem en houdt geen rekening met Hem. Willen wij bewust die plaats met Hem innemen?

Een weg van verachting

Bij de instelling van het avondmaal spreekt de Heere Jezus tot de discipelen en zegt, dat Hij niet meer van de vrucht van de wijnstok zal drinken, totdat het vervuld zal zijn in het koninkrijk van God. Wijn is in de Schrift een beeld van dat wat het hart van God en mensen verheugt. Dat vinden wij twee keer in de Schrift. Het is een beeld van de dingen in de schepping, die op zichzelf niet slecht zijn. Maar de Heere Jezus zegt dat Hij er niet meer van zal drinken, totdat Hij terugkomt op aarde en op deze aarde zal regeren, als Satan gebonden en in de afgrond geworpen is, en de vloek van deze aarde opgeheven is. Dan zal Hij wel wijn drinken. Nu, op dit ogenblik, niet. Verenigd te zijn met de Heere Jezus betekent dus Hem volgen in de weg van verachting. Hebben jullie aan die consequenties gedacht? En ben je bereid om die op je te nemen? Ruth was bereid, hoewel ze nog weinig gezien had van de heerlijkheid van die positie.

Vervolgens zegt Ruth: "Waar gij zult vernachten, zal ik vernachten". Zij ziet de werkelijkheid van de woorden die wij in Johannes 13 lezen, toen Judas was uitgegaan om de Heere Jezus over te leveren: "En het was nacht". Het is nu nacht op aarde. Dat betekent, dat de wereld in de duisternis, in het boze ligt! Dat het hemelse licht ontbreekt in het hele leven hier op aarde. Het enige licht dat nu op aarde is, is het licht dat uit ons nieuwe leven voortkomt. Wij worden voorgesteld als sterren, die in zichzelf licht hebben, want dat hebben de sterren, en die schijnen in de nacht hier op aarde. Overdag zul je dat licht niet meer zien, want dat licht is zwak in vergelijking met de zon. Maar 's nachts kun je het zien, als er geen wolken zijn. Dan geven ze een klein beetje licht op aarde.

Licht van maan of sterren?

Het licht van de maan is het licht van de zon, dat weerkaatst wordt door de maan. Maar het gebeurt maar weinig, dat de maan helder schijnt en er geen wolken zijn. De christenheid zou

zo'n weerkaatsend licht moeten zijn. Wij weten hoe het op dit ogenblik is. Dat de christenheid haast geen weerkaatsing meer is van het licht van de Zon, van de Zon der gerechtigheid die straks zal opgaan, met genezing onder Zijn vleugelen. Praktisch gezien is het enige licht nu nog het licht dat van de gelovige uitgaat, maar alleen als hun nieuwe leven in de praktijk openbaar wordt. Het straalt uit hun woorden en daden, die uit het nieuwe leven voortkomen, als licht naar buiten. Want alleen dat nieuwe licht, dat nieuwe leven, is licht. Efeze 5 zegt: "Vroeger was u duisternis, maar nu bent u licht in de Heere". Op aarde is het nacht: "Waar gij zult vernachten, zal ik vernachten". De plaats van de Heere Jezus op aarde is die van de Verworpenen, in het graf.

De doop verwerkelijken

Zijn wij bereid om het Ruth na te zeggen: "Waar gij zult vernachten, zal ik vernachten?" Zijn wij bereid die plaats met Hem in te nemen, verworpen door de wereld? "Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God". En vervolgens: "Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden". Dat is onze plaats op aarde. In de hemel sterven wij niet en daar worden wij niet begraven. Het is onze plaats hier op aarde. Het is de plaats die de christenheid met de Heere Jezus had moeten innemen, zoals wij in de doop tot uitdrukking hebben gebracht: met Hem begraven, zoals Romeinen 6 zegt. Dat is de plaats die het overblijfsel moest innemen. Naomi is een beeld van het gelovig overblijfsel, van dat wat wij nu in Filadelfia voorgesteld vinden, hoewel het hier in Ruth meer gaat om de praktische werkelijkheid. Maar het is: "Waar gij zult sterven, zal ik sterven en aldaar begraven worden". Is er geen verschil tussen je laten dopen en die doop in praktijk brengen? De doop te verwerkelijken? De doop op zichzelf is het beeld van waar we gebracht zijn en welke plaats wij op aarde innemen. Iemand die niet gedoopt is, is wat zijn positie op aarde betreft geen christen, maar positie is iets anders dan het in de praktijk verwerkelijken van die plaats. Te verwerkelijken dat wij één gemaakt zijn met de gestorven Christus, dat wij met Hem, de Verworpenen, de Gekruisigde, die plaats van verwerping delen. Dat betekent: gescheiden van de hele wereld. Of het nu de politieke wereld is: de Romeinen, of de godsdienstige wereld: de Joden, of dat het de wereld is van kunst en filosofie: de Grieken. In die drie talen stond op het kruis geschreven: "Deze is Jezus, de Koning der Joden", terwijl de vijanden tegenover het kruis stonden. Als wij onder het kruis staan en ons verenigen met Hem, staan wij tegenover de hele wereld. Zijn wij bereid die plaats in te nemen? Dat is de plaats die de Heere ons op aarde gegeven heeft. Dat is de enige plaats waar wij thuis horen, om met Hem samen te zijn. De enige plaats die vanzelf onze plaats is, omdat wij Hem, de verworpen Heere, als onze Heiland en Heere aangenomen hebben. Zijn wij bereid om die plaats praktisch met Hem in te nemen? En praktisch te verwerkelijken dat wij gestorven zijn, zoals wij dat in het Nieuwe Testament meerdere keren lezen? Dat wij gestorven en gekruisigd zijn? "Waar gij zult sterven, zal ik sterven en aldaar zal ik begraven worden". Dat is de zaak: praktisch die plaats innemen, in de dood, in het graf van de Heere Jezus.

Verbonden met de Heere Jezus

Wat dacht Ruth te krijgen in Bethlehem? Zij wist het niet. Ze was een Moabitisch meisje en naar de wet mocht geen jongen uit Israël met haar trouwen. Dus voor haar was, menselijk gesproken, de toekomst hopeloos. Zij ging daar naar toe en had niets meer. Ook haar erfdeel in Moab was verloren. Zij had alleen nog haar schoonmoeder, die ook alles verloren had en een eenzame weduwe was. En zijzelf was ook weduwe, en bovendien nog een Moabitische. Niets te winnen. En toch nam zij die plaats in met Naomi, omdat zij zag dat er dingen waren die zij niet had: de kennis van God en de verbinding met God, hoe zwak die bij Naomi ook

gevonden werd. Maar dat was voor haar voldoende.

Wij weten meer. Wij weten dat wij heel veel, krijgen. Wij weten dat wij verbonden zijn met de Heere Jezus als de gestorvene, als de op aarde verwoorpene. En dat wij straks verenigd zijn met Hem, die naar deze aarde zal komen om over het heelal te regeren: "Opdat elke knie zich buigt... en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heere is". Wij weten dat wij straks met Hem in het Vaderhuis zullen zijn. Dat wij daar eeuwig zullen zijn bij de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, daar waar nog nooit een schepsel is geweest. En als wij bedenken dat wij daar eeuwig zullen zijn, hoe kort wordt dan het leven op aarde. Wat is tien, twintig, vijftig of zelfs honderd jaar in vergelijking met de eeuwigheid? Petrus schrijft dat voor God duizend jaar is als één dag en één dag als duizend jaar. In de eeuwigheid is geen tijd! Maar wat moeten we zeggen van een oneindige tijd, waarin miljard jaren niets zijn? Waarmee is dan ons leven hier op aarde te vergelijken? Is het dan voor ons erg moeilijk om te zeggen: "Ja, die kleine tijd op aarde, die willen wij met Hem lijden, en die plaats willen wij met Hem innemen, zelfs als ons hart misschien koud geworden is. Wij zullen immers in de eeuwigheid bij Hem zijn". Is dat een verkeerde redenering, als wij dat zo zien?

Het begin van de gersteoogst

Daarna lezen wij: "Zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en u". Ruth gaat mee. Zo gaan ze verder en komen in Bethlehem, in het broodhuis. En dan zien wij dat wonderbare in het laatste vers van Ruth 1: "En zij kwamen te Bethlehem in het begin van de gersteoogst". Het begin van de gersteoogst is het begin van de hele oogst. Het gaat om brood dat daar in het land van vruchtbaarheid, in het land van Efrata, gevonden wordt. Brood dat toebehoorde aan Boaz (= in Hem is sterkte), die het hun gaf. Maar dat niet alleen, het was het begin van de gersteoogst. De gersteoogst was de eerste oogst die binnengehaald werd. Toen de oordelen over Egypte kwamen (Ex. 9:31,32) werd de gerst geslagen, maar de tarwe en de spelt niet, want die waren nog niet zo ver, daar was nog geen korrel in. De gersteoogst is het eerst.

En Leviticus 23 brengt dat in verbinding met de Heere Jezus. Voordat in Israël iets van koren gegeten mocht worden, moest eerst de garf der eerstelingen aan God geofferd worden: een beeld van de Heere Jezus, die in 1 Korinthe 15 de Eersteling uit de doden genoemd wordt. De garf van de eerstelingen was van gerst. Gerst spreekt van de opstanding. Voordat de Heere Jezus gestorven en opgestaan was, was er op aarde geen vrucht voor God. Toen ging een verheerlijkte Mens naar de heerlijkheid. Toen ging een Mens naar het Vaderhuis, waar nog nooit een mens geweest was. Hij kwam daar als Overwinnaar, als één die God volkomen gehoorzaamd en verheerlijkt had. Als Degene die in Zijn leven op aarde alleen maar gedaan had wat God wenste. Die Mens is daar in de heerlijkheid. Hij was de Eerste van de oogst die daar komen zal. Van de oogst waartoe ook wij behoren! Maar Hij was de Eerste! Dat spreekt ons ook van de waarheid die wij in het Nieuwe Testament vinden, dat wij met Hem gestorven zijn, maar ook met Hem zijn opgestaan. Dat wij niet alleen deel hebben aan Zijn sterven op het kruis, maar ook aan Zijn opstanding. Wij kennen de plaatsen wel waar dat staat. En dat vinden wij hier in beeld! Ruth wist dit nog niet, maar ze ondervond het onmiddellijk en ze kon direct eten van dat wonderbare brood, de Heere Jezus, als de Verheerlijkte in de hemel, zoals Hij voorgesteld wordt in de eerstelingsgarve van de gersteoogst. In het tweede hoofdstuk lezen wij hoe Ruth dat brood zoekt en hoe rijk haar aandeel is door de goedheid van Boaz.